

Πριν από έναν μήνα, η δεκαπεντάχρονη Φελίνε Γιάγκοβ εξαφανίστηκε, χωρίς ούτε ένα ίχνος, στον δρόμο για το σχολείο. Τώρα, ο ιδιωτικός ερευνητής Αλεξάντερ Τσόρμπακ, τον οποίο έχει προσλάβει η μητέρα της, κάνει μια παράξενη ανακάλυψη: η playlist της Φελίνε, στην υπηρεσία streaming από την οποία άκουγε μουσική, έχει αλλάξει τις τελευταίες μέρες. Είναι, λοιπόν, ζωντανή; Κι αν ναι, μήπως με την playlist στέλνει ένα κωδικοποιημένο μήνυμα για το πού την κρατούν οι απαγωγείς της;

Ο Τσόρμπακ προσπαθεί να αποκρυπτογραφήσει το μυστήριο της playlist, χωρίς να γνωρίζει ότι η αναζήτηση της Φελίνε και η λύση του γρίφου θα τον βυθίσουν σε έναν φρικιαστικό εφιάλτη. Ένας ανελέητος αγώνας ενάντια στον χρόνο ξεκινά, όπου οι πιθανότητες επιβίωσης όλων των εμπλεκομένων αγγίζουν το μηδέν...

Ο Αλεξάντερ Τσόρμπακ και η Αλίνα Γκρεγκόριεφ, από τα ΜΑΤΙΑ I&II, επανέρχονται σ' αυτό το καταιγιστικό ψυχολογικό θρίλερ του Sebastian Fitzek, που κάνει το Κακό να ηχεί.

SEBASTIAN
FITZEK

~~ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΑΣ~~

~~PLAYLIST~~

Μετάφραση
Ειρήνη Γεώργα

διόντρα

Τίτλος πρωτοτύπου

PLAYLIST

Sebastian Fitzek

www.sebastianfitzek.de

Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH

& Co. KG, Munich, Germany

Published by arrangement with Verlagsgruppe Droemer Knaur

GmbH & Co. KG & AVA International GmbH Germany

www.ava-international.de

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2026

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Verlagsgruppe Droemer Knaur

GmbH & Co. KG & AVA International GmbH Germany

www.ava-international.de

Πρώτη ελληνική έκδοση

Απρίλιος 2026

Μετάφραση

Ειρήνη Γεούργα

Επιμέλεια κειμένου

Ευδοξία Μπινοπούλου

Προσαρμογή εξωφύλλου

Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr • e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0287-3

Όλα τα τραγούδια από την playlist της Φελίνε που αναφέρονται στο βιβλίο υπάρχουν στην πραγματικότητα. Οι καλλιτέχνες τα συνέθεσαν ειδικά γι' αυτό το θρίλερ, τα εμπνεύστηκαν από την ιστορία. Τα τραγούδια, πάλι, επηρέασαν μέσω της μουσικής και των στίχων τους την πλοκή.

Για τον Μπεν (πλήκτρα), τον Γεργκ (μπάσο)
και τον Ζακ (κιθάρα)
- που πριν από τόσον καιρό μοιράστηκαν
μαζί μου το όνειρο
και δυστυχώς κάποια στιγμή
τους κέρδισε η πραγματικότητα.
Πρέπει να ξαναβρεθούμε σύντομα.
Για πρόβα με το συγκρότημα ίσως;

Στις 18:42 ακριβώς, τρεις εβδομάδες, δύο μέρες και εννέα ώρες από τη στιγμή που η κόρη του εξαφανίστηκε χωρίς ίχνη ενώ πήγαινε στο σχολείο, το κουδούνι της εξώπορτας του σπιτιού χτύπησε δύο φορές και ο Τόμας Γιάγκοβ έμαθε ότι η ανθρωπινή φρίκη δεν γνωρίζει όρια. Τη μοίρα δεν την ενδιαφέρει αν νομίζεις πως έχεις φτάσει στα όρια αυτού που μπορείς να αντέξεις.

«Παρακαλώ;» είπε προς το κενό του εγκαταλειμμένου μπροστινού κήπου.

Εδώ και τρία χρόνια ζούσαν στο Νίκολασζε, μια περιοχή ακριβή για τα μέτρα τους, όμως έμεναν σε μια μικρή μονοκατοικία, ό,τι έπρεπε για την τριμελή οικογένειά τους. Το γκρίζο κτίσμα στεκόταν κάπως συνεσταλμένα ανάμεσα στις επιβλητικές βίλες της περιοχής· βρισκόταν στις παρυφές του Ρέβιζε, μιας μεγάλης καταπράσινης έκτασης που έφτανε μέχρι τη λίμνη, και κάποιος πλούσιος αγοραστής σίγουρα θα το είχε καταδαφίσει προκειμένου να φτιάξει στη θέση του μια πολυτελή κατασκευή που θα ταίριαζε με τον υπόλοιπο οικισμό. Αυτό ακριβώς ονειρεύονταν αρχικά και ο Τόμας με τη γυναίκα του Εμίλια, όταν εκείνος είχε ακόμη ελπίδες να γίνει διευθυντής στο ιδιωτικό γυμνάσιο του Γκρούνεβαλντ, στο οποίο δίδασκε γεωγραφία και φυσική. Τελικά όμως η θέση δόθηκε σε άλλον και από τότε το εισόδημά του είχε μείνει στάσιμο. Μαζί με τον

μισθό της νοσοκόμας συζύγου του, τα έσοδά τους ίσα που τους έφταναν για να πληρώνουν τις δόσεις του δανείου συν τα επιπλέον τραπεζικά έξοδα και να καλύπτουν τις συνηθισμένες ανάγκες διαβίωσης μέχρι το τέλος του μήνα. Η δεκαπεντάχρονη Φελίνε αποτελούσε το μεγαλύτερο έξοδο της οικογένειας. Μόνο τα χρήματα για τα ρούχα της, τα παπούτσια και τα αθλητικά είδη διπλασιάζονταν από χρόνο σε χρόνο. Μέχρι που, από τη μια μέρα στην άλλη, μηδενίστηκαν.

Μέχρι που την απήγαγαν, σκέφτηκε ο Τόμας, ο οποίος ακόμη δεν είχε ξεκολλήσει από τη σκέψη ότι κάποια στιγμή θα τους τηλεφωνούσε κάποιος για να ζητήσει λύτρα. Συγχρόνως ήξερε πόσο απίθανο ήταν κάτι τέτοιο. Δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσε να πάρει κανείς από τους Γιάγκοβ. Δεν είχαν κληρονομήσει τίποτα, δεν είχαν αποταμιεύσεις. Και αυτό φαινόταν από μακριά.

«Από τον κήπο φαίνεται ο πραγματικός πλούτος», επαναλάμβανε η μητέρα του, και, αν είχε δίκιο, τότε οι Γιάγκοβ ήταν φουκαράδες γιατί, σε αντίθεση με τους γείτονές τους, δεν μπορούσαν να προσλαμβάνουν τακτικά σχεδιαστές τοπίου για να μεταμορφώνουν τον κήπο τους σε έργο τέχνης. Ενώ τα πυξάρια και οι άλλοι θάμνοι στους φράχτες των Χόισενερ απέναντί τους έμοιαζαν σαν να είχαν βγει από τρισδιάστατο εκτυπωτή, στον δικό τους κήπο τα πεσμένα φθινοπωρινά φύλλα απλώνονταν παντού στο γρασίδι και στο δρομάκι μέχρι την πόρτα του σπιτιού, την οποία μόλις είχε ανοίξει ο Τόμας.

Μπόλικά μεγάλα φύλλα από τη φλαμουριά είχαν καταφέρει να φτάσουν μέχρι το χαλάκι της πόρτας, έτσι ο Τόμας παραλίγο να μη δει το τούβλο. Μόνο όταν έκανε ένα βήμα στο ψιλόβροχο –πρωταγωνιστής στον χαρακτηριστικό καιρό του οκτωβριανού Βερολίνου που σε έκανε να θέλεις ν’ αυτοκτονήσεις– το πόδι του σκόνταψε στο κόκκινο εμπόδιο σε μέγεθος βιβλίου.

Ο Τόμας ξαφνιάστηκε από το ξένο σώμα. Έσκυψε και είδε ένα σημείωμα κολλημένο πάνω του. Το σελοτέιπ δεν το συγκρατούσε και πολύ σταθερά στην πορώδη επιφάνεια του τούβλου. Το επόμενο φύσημα του ανέμου θα το παρέσερνε και τότε ο Τόμας δεν θα το διάβαζε ποτέ. Ήταν γραμμένο με το χέρι, με γραφικό χαρακτήρα που φαινόταν να ανήκει σε νέο κορίτσι.

Μπαμπά, γύρισα.

Ο Τόμας έμεινε γονατισμένος μπροστά στην πέτρα. Τα δάχτυλά του έτρεμαν, το σώμα του πλημμύρισε ένα κύμα ζέστης, λες και δεν είχε βγει στο ύπαιθρο, αλλά είχε σταθεί μπροστά από μια πυρωμένη θερμάστρα.

Τι σημαίνει αυτό;

Χωρίς να ανασηκωθεί, κοίταξε γύρω του. Κανένας. Μπορεί βέβαια να ήταν απλώς μια σκληρή φάρσα – να χτύπησαν το κουδούνι τα παιδιά της γειτονιάς, που είχαν διασκεδάσει μαθαίνοντας αρχικά από τις ειδήσεις και μετά από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες για την απαγωγή της Φελίνε.

Το τούβλο μετακινήθηκε λίγο καθώς ο Τόμας ελευθέρωσε με τρεμάμενα χέρια το σημείωμα. Το γύρισε ανάποδα και στην κάτω πλευρά του βρήκε ένα άλλο μήνυμα, πιο μυστηριώδες από το πρώτο.

Ήταν ένα αντικείμενο, ένα μικρό κλειδί, που του θύμιζε εκείνο που είχε η Εμίλια για τη βαλίτσα της. Και ήταν στερεωμένο απλώς με ένα μικρό κομμάτι σελοτέιπ. Σχεδόν του έπεσε στα χέρια, καθώς σήκωσε το τούβλο.

Τι γίνεται εδώ πέρα;

Ο Τόμας, γονατισμένος ακόμη, στράφηκε προς την πόρτα, την οποία ο άνεμος είχε ανοίξει διάπλατα, και αναρωτήθηκε

μήπως έπρεπε να φωνάξει την Εμίλια. Η γυναίκα του είχε πάρει πριν από λίγο το βραδινό της Βάλιουμ, και σίγουρα, όπως συνέβαινε συνήθως, θα έπαιρνε κι άλλο αργότερα, γύρω στα μεσάνυχτα· με λίγη τύχη κατά τις δύο η ώρα το πρωί θα την έπαιρνε για λίγα λεπτά ο ύπνος πριν την ξυπνήσει πάλι η ανησυχία για τη Φελίνε, που θα την έστελνε να αντιμετωπίσει άλλη μια μέρα τρομερής αβεβαιότητας.

Ο Τόμας αποφάσισε να ερευνήσει πρώτα μόνος του την κατάσταση. Ήταν σίγουρος ότι έξω από την πόρτα του κήπου θα έβρισκε σχολιαρόπαιδα να χαχανίζουν, έτοιμα να το βάλουν στα πόδια όταν θα πήγαινε να τα αντιμετωπίσει.

Το μονοπάτι του κήπου ήταν κάπως κατηφορικό. Ένας φράχτης από ψηλούς αιθαλείς θάμνους εμπόδιζε τη θέα προς το πεζοδρόμιο. Κανονικά η ταλαιπωρημένη ξύλινη πόρτα ήταν κλειστή, τώρα όμως έτριζε στους μεντεσέδες της καθώς την ανοιγόκλεινε ο άνεμος. Οι αρθρώσεις του Τόμας έτριξαν όταν σηκώθηκε· και τότε είδε τα βέλη.

Τρία, με μήκος περίπου δέκα εκατοστά το καθένα τους· το ένα το είχαν καλύψει σχεδόν εντελώς τα πεσμένα φύλλα. Ήταν ζωγραφισμένα με κόκκινη κιμωλία στις βοτσαλωτές τσιμεντένιες πλάκες και έδειχναν προς την πόρτα του κήπου.

Του έδειχναν τον δρόμο;

Τώρα που η αρχική του αναστάτωση είχε χαθεί, το κρύο και η υγρασία διαπερνούσαν τα λεπτά του ρούχα καθώς ακολουθούσε την κατεύθυνση που έδειχναν τα βέλη. Θα μπορούσε να φοράει κάθε μέρα το ίδιο παντελόνι τσίνο και το ίδιο μακρυμάνικο πόλο που φορούσε τη μέρα που εξαφανίστηκε η Φελίνε, δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Χρειαζόταν πολλή δύναμη για να προσέξει την εμφάνισή του σε μια περίοδο που για κείνον καθετί εξωτερικό είχε χάσει τη σημασία του. Όμως δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό του να κυκλοφορεί απεριποίητος,

με τα σκούρα σγουρά μαλλιά του να πετάνε. Όχι όσο η διψασμένη για σκάνδαλα κοινή γνώμη τον παρατηρούσε μέσα από τον μεγεθυντικό φακό που κρατούσαν από πάνω του τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Το να εγκαταλείψει τον εαυτό του θα έκανε αρνητική εντύπωση. Ωστόσο δεν μπορούσε και να κυκλοφορεί σαν μοντέλο για διαφήμιση σκούρων κοστουμιών· γ' αυτό, όποτε έβγαινε από το σπίτι επέλεγε κάτι απλό, αλλά φροντισμένο. Μπλε πουκάμισο, μαύρο τζιν.

Κάθε μέρα.

Από την απαγωγή της Φελίνε.

Αν τελικά ήταν απαγωγή.

Μακάρι να ήταν.

Ο Τόμας άνοιξε την πόρτα του κήπου και βγήκε στο έρημο πεζοδρόμιο. Στα πόδια του φορούσε παντόφλες, στις οποίες είχε χώσει βιαστικά τα πόδια του όταν είχε χτυπήσει ξαφνικά το κουδούνι. Οι κάλτσες του φαίνονταν ν' απορροφούν σαν σφουγγάρι την υγρασία που διαπερνούσε τις τσόχινες σόλες του. Ένωθε σαν να ήταν κρυωμένος, σαν να είχε ήδη πυρετό, πράγμα που μπορεί να οφειλόταν στη σουρεαλιστική κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Είχε κοντέψει να γλιστρήσει και να πέσει σε έναν σωρό πεσμένα κάστανα από το δέντρο.

Ο πλακόστρωτος δρόμος ήταν τόσο φαρδύς, που επέτρεπε τη στάθμευση και από τις δύο πλευρές του, όμως οι ιδιοκτήτες των σπιτιών είχαν συμφωνήσει να παρκάρουν μόνο από τη μία. Από κείνη που βρισκόταν απέναντι από τη μονοκατοικία των Γιαγκοβ. Αλλά ακόμα και χωρίς εκείνον τον ανεπίσημο κανόνα, ο Τόμας θα είχε προσέξει το κλειστό φορτηγάκι που, σε αντίθεση με τα έθιμα της γειτονιάς, ήταν σταματημένο στη «λάθος» πλευρά, περίπου δυο μέτρα πιο πέρα.

Το χρώμα του ήταν γκρι ή άσπρο, τόσο βρόμικο, που ο Τόμας δεν μπορούσε να είναι βέβαιος. Το ένα μισό της πίσω

πόρτας του είχε κάτι κοινό με την πόρτα του κήπου: είχε μείνει μισάνοιχτο.

Ήταν μόνο μια χαραμάδα, όμως φαινόταν τόσο καθαρά όσο και το γεγονός ότι το φορτηγάκι δεν είχε πινακίδα.

«Παρακαλώ;» φώναξε πάλι ο Τόμας εντελώς άσχετα. Λες και όποιος είχε –για οποιονδήποτε λόγο– στήσει εκείνο το σκηνικό, θα πηδούσε πίσω από ένα δέντρο του δρόμου και θα αποκαλυπτόταν.

Ο Τόμας πλησίασε το αυτοκίνητο και έκανε τον γύρο του. Κοίταξε στην καμπίνα του οδηγού. Κανείς πίσω από το τιμόνι. Πήρε γρήγορα την απόφαση ν' ανοίξει την πίσω πόρτα. Κράτησε τον αριστερό του αγκώνα λυγισμένο μπροστά από το κεφάλι του αμυντικά, για την περίπτωση που κάποιος θα χυμούσε απάνω του ξαφνικά για να τον χτυπήσει.

Όμως δεν τον πλήγωσαν ούτε γροθιές ούτε όπλα. Μόνο μία και μοναδική λέξη τον χτύπησε και τον έκανε να χάσει την ισορροπία του, λες και είχε ανοίξει η γη κάτω από τα πόδια του: «Μπαμπά;».

Δεν μπορούσε να το πιστέψει. Φοβόταν ότι είχε παραισθήσεις. Κι όμως, ήταν στ' αλήθεια η φωνή της κόρης του. Ακόμα και η μορφή που βρισκόταν μαζεμένη στο σκοτάδι στο πίσω δεξιό μέρος του φορτηγού θύμιζε τη Φελίνε. Λεπτή, με ύψος 1,56, κανονικό για την ηλικία της, μαλλιά ως τον ώμο, που της έπεφταν στο πρόσωπο.

«Φελίνε;»

«Μπαμπά;»

Αχ, Θεέ μου.

«Φελίνε, εσύ είσαι;»

Από την ταραχή τους μιλούσαν και οι δύο μαζί. Και παρόλο που ο Τόμας είχε στο μεταξύ αναγνωρίσει χωρίς καμιά αμφιβολία την κόρη του, δεν μπορούσε ακόμη να το πιστέψει. Ένωθες και βρισκόταν σε παραλήρημα.

Θεέ μου, κάνε να μην ξυπνήσω. Να κλείσω τώρα αμέσως τη Φελίνε στην αγκαλιά μου, σκεφτόταν ενώ έμπαινε στο αυτοκίνητο, στον χώρο για τα εμπορεύματα.

Δεν υπήρχε φως, το φορτηγάκι είχε σταματήσει ανάμεσα σε δύο λάμπες του δρόμου· μόνο ένα πολύ μικρό μέρος τού ούτους ή άλλως αδύναμου φωτισμού έβρισκε τον δρόμο του προς το εσωτερικό του χώρου για τα εμπορεύματα, που μύριζε σκόνη, εργαλεία, ιδρώτα και φόβο.

Καθώς έμπαινε, ο Τόμας χτύπησε το γόνατό του, όμως ο πόνος δεν ήταν τίποτα μπροστά στην αίσθηση ευτυχίας που ένιωσε όταν έκλεισε την κόρη του στην αγκαλιά του.

Το δεκαπεντάχρονο κορίτσι, που, παρά τον φόβο και την απελπισία, εξακολουθούσε να έχει τη μυρωδιά της κόρης του. Ήταν το παιδί του, ακόμα κι αν ήταν χωμένη σ' ένα τραχύ υφασμάτινο πουκάμισο. Το περίγραμμά της ταίριαζε όλο και πιο πολύ στη φωνή που τόσο του είχε λείψει και την οποία βαθιά μέσα του πίστευε ότι δεν θα την ξανάκουγε ποτέ: της Φελίνε!

«Μπαμπά, λύσε με, σε παρακαλώ».

Ο Τόμας κρατούσε γερά στην αγκαλιά του το αγαπημένο του παιδί, ανάσαινε στον ίδιο ρυθμό μ' εκείνη και ήταν τόσο απορροφημένος στην παρούσα στιγμή, που χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβει τι προσπαθούσε να του πει.

«Να σε λύσω;»

Μόνο τότε κατάλαβε γιατί η Φελίνε τον είχε αγκαλιάσει μόνο με το ένα της χέρι. Το δεξί της χέρι ήταν δεμένο, τεντωμένο προς τα πάνω. Ο Τόμας άκουσε έναν μεταλλικό ήχο καθώς η Φελίνε το κίνησε.

Χειροπέδες.

Είδε ότι ήταν δεμένη σε μια μεταλλική δοκό στην οροφή του βαν. Έναν μικρό αλλά γερό σωλήνα.

Χειροπέδες:

Αίφνης ο Τόμας κατάλαβε σε τι χρησίμευε το κλειδί που είχε βρει κολλημένο κάτω από το τούβλο. Το είχε βάλει στην τσεπούλα που για καθαρά αισθητικούς λόγους κοσμούσε την μπροστινή τσέπη όλων των τζιν παντελονιών. Και πράγματι φαινόταν να ταιριάζει, όταν, μετά από χρόνο που του φάνηκε σαν αιωνιότητα, κατάφερε να το βγάλει με τρεμάμενα χέρια και να το βάλει στην κλειδαριά της χειροπέδης.

«Μπαμπά, γρήγορα, σε παρακαλώ! Φοβάμαι πολύ!»

«Όλα καλά, αγάπη μου. Όλα καλά».

Τη στιγμή που πήγαινε να γυρίσει το κλειδί, ακούστηκε το μελαγχολικό τραγούδι. Ο Τόμας ένωσε την καρδιά του έτοιμη να πεταχτεί από το στέρνο του· από τον τρόμο, το κλειδί τού έπεσε από τα χέρια.

«Οχ, όχι, συγγνώμη», τραύλισε, αλλά τους λυγμούς της Φελίνε κατάπιαν τα λόγια του και η μουσική, που δεν ήταν παρά ο ήχος κλήσης ενός κινητού, πράγμα το οποίο ο Τόμας αντιλήφθηκε μόνο όταν σήκωσε τη συσκευή που αναβόσβηνε σαν τρελή από το πάτωμα του βαν.

«Tut so weh, dass nach so langer Zeit nichts von uns bleibt» – *Τι πόνος, να ξέρουμε ότι μετά από τόσον καιρό δεν απομένει τίποτε από μας*, τραγουδούσε με βαθιά θλίψη η ραγισμένη φωνή ενός άντρα.

Στην οθόνη του τηλεφώνου ήταν γραμμένη μια εντολή:

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΤΟΜΑΣ!

Τι γίνεται εδώ πέρα;

Ο Τόμας σκεφτόταν αν μπορούσε να αγνοήσει την κλήση. Ήθελε να ψάξει το κλειδί που του είχε πέσει στο πάτωμα, να ελευθερώσει τη Φελίνε και να γυρίσουν μαζί στο σπίτι στο οποίο κάποτε ζούσαν ευτυχισμένοι.

Εννοείται πως όλα μέσα του ούρλιαζαν να απορρίψει την κλήση και τη λυπητερή μουσική, όμως μια άλλη πειστική εσωτερική φωνή τού θύμιζε το προφανές: *Κάποιος που μπήκε σε τόσον κόπο για να σου παρουσιάσει το σημείωμα, το τούβλο, το κλειδί και τα βέλη από κιμωλία δεν θα σε αφήσει να ξεφύγεις τόσο εύκολα!*

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΤΟΜΑΣ!

Κι εκείνος ακολούθησε την οδηγία. Και τη στιγμή που ο τραγουδιστής έλεγε *Leb Wohl, Na 'σαι καλά*, και ο Τόμας απαντούσε στο τηλέφωνο, έκανε το μεγαλύτερο λάθος της ζωής του.

«Παρακαλώ;»

Η φωνή στην άλλη άκρη της σύνδεσης είπε πολύ λίγες φράσεις. Λέξεις που του Τόμας του έκοψαν την ανάσα. Μετά του θόλωσαν τον νου. Στο τέλος τού δηλητηρίασαν την ψυχή.

«Μπαμπά;» είπε η Φελίνε, που ήταν ακόμη δεμένη στον σωλήνα.

Ο Τόμας την κοίταξε. Νιώθοντας ευγνωμοσύνη που μέσα στο σκοτάδι δεν γινόταν να κοιταχτούν στα μάτια.

«Λυπάμαι», ψιθύρισε και άφησε πάλι το τηλέφωνο στο δάπεδο του αυτοκινήτου.

«Τι λες;» ρώτησε η Φελίνε. Η φωνή της ήταν διάτρητη. Ήταν σαν να έβγαινε από ένα κασετόφωνο όπου έπαιζε μια κασέτα ηλικίας αρκετών δεκαετιών. «Για ποιο πράγμα λυπάσαι;»

Μιλούσε πιο δυνατά, κι όμως ακουγόταν τρομερά αδύναμη. Σαν να είχε υποφέρει ήδη πάρα πολύ και τώρα πια δεν άντεχε ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω το πεπρωμένο της.

Ο Τόμας δεν ένιωθε μόνο την καρδιά του να σκίζεται. Ένιωθε να χάνει το μυαλό του, κι όμως δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

«Λυπάμαι τόσο πολύ, αγάπη μου».

Η Φελίνε άπλωσε το ελεύθερο χέρι της προς το μέρος του, όμως εκείνος ήξερε πως δεν έπρεπε να την αφήσει να τον αγγίξει, αλλιώς όλα θα τελείωναν. Θα δίσταζε και δεν θα μπορούσε να φανεί δυνατός. Και αυτό που έπρεπε να κάνει απαιτούσε υπεράνθρωπη δύναμη.

«ΓΙΑΤΙ ΛΥΠΑΣΑΙ;» του ούρλιαξε με τις τελευταίες δυνάμεις ενός ανθρώπου που αισθάνεται καταδικασμένος σε θάνατο.

Και ακριβώς αυτό είναι, σκέφτηκε ο Τόμας. Απομακρύνθηκε από κοντά της, γύρισε και βγήκε από το φορτηγάκι.

«Μπαμπά, τι κάνεις; Σε παρακαλώ! Γύρνα πίσω. Μη με αφήνεις μόνη μου!»

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του Τόμας, πιο χοντρές σταγόνες από αυτές που έσκαγαν τώρα στη σκεπή του βαν. «Σ' αγαπώ, άγγελέ μου», είπε κι έκλεισε την πόρτα. Δεν πρόλαβε να την κλείσει και ο κινητήρας πήρε μπροστά, τα πίσω φώτα αναβόσβησαν για μια στιγμή και το φορτηγάκι ξεκίνησε. Παίρνοντας μακριά του αυτό που αγαπούσε και αφήνοντάς του μόνο τον πόνο.

«ΜΗ ΜΕ ΑΦΗΝΕΙΣ!!!»

Ο Τόμας τρέκλιζε. Με κομμένη την ανάσα σταμάτησε λαχανιασμένος και στηρίχτηκε στον κορμό μιας καστανιάς. Για να ανεβεί το ανηφορικό δρομάκι του κήπου χρειάστηκε περισσότερη ενέργεια απ' όση θα χρειαζόταν για έναν μαραθώνιο.

Ευτυχώς η βροχή είχε δυναμώσει, οπότε τουλάχιστον δεν χρειάστηκε να εξηγήσει τα δάκρυά του στη γυναίκα του, που τον περίμενε στην είσοδο με μια έκφραση ανησυχίας.

«Τι έκανες έξω;» ρώτησε η Εμίλια με καχύποπτο ύφος. Κοιτούσε τα μαλλιά του που έσταζαν, το βρεγμένο παντελόνι του, τις παντόφλες του που είχαν γίνει λούτσα. «Τι έγινε;»

«Τίποτα», είπε ο Τόμας, αποφεύγοντας ντροπιασμένος το βλέμμα της. Έκλεισε την πόρτα, έχοντας την αίσθηση ότι έτσι κλείδωνε έξω όλη την ευτυχία της ζωής του για πάντα. «Ένας διανομέας», είπε άψυχα. «Έκανε λάθος τον αριθμό του σπιτιού».

*Besser ruf 9-1-1, 1-1-0,
weil dich sonst niemand sucht.
Oder sag bye-bye zu dei'm Life,
auf dass du in Frieden ruhst.*

MAJAN – Junkie*

* Πάρε καλύτερα το εκατό, / αλλιώς κανείς δεν θα σε ψάξει μες στη δίνη. /
Έπες μπάι μπάι στη ζωή σου / και τράβα ν' αναπαυτείς εν ειρήνη. Μάγια, «Junkie» (ΣτΜ)

ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΤΣΟΡΜΠΑΧ
ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Τα κοψίματα στο δέρμα του δεκατριάχρονου κοριτσιού είχαν γίνει από εξασκημένο χέρι. Το πηγμένο αίμα ήταν φρέσκο, ούτε δύο ημερών. Όπως και η μελανιά σε μέγεθος γροθιάς και η τρύπα που είχε αφήσει το τσιγάρο όταν έσβησε στον μηρό.

«Καταλάβετε τώρα με τι διεστραμμένο κτήνος έχουμε να κάνουμε;» ρώτησε ο Κλάους Άλτχοφ. Το κάτω του χείλος έτρεμε από μίσος, όμως και πάλι προσπαθούσε να ψιθυρίζει, πράγμα το οποίο δεν ήταν απαραίτητο, αφού η κόρη του, Αντόνια, δεν μπορούσε να τους ακούσει από το δωμάτιό της. «Σίγουρα το φχαριστήθηκε, ο παρανοϊκός. Κοιτάξτε εδώ!»

Η παρότρυνση του πατέρα ήταν περιττή. Δεν γινόταν να μην κοιτάξω τις φρικτές φωτογραφίες που έδειχναν τα τραύματα της Αντόνια, ούτε γινόταν να μην αγανακτήσω για τη μοίρα μου.

Στο μεταξύ πίστευα ότι όλα τα δεινά της ανθρωπότητας προέρχονταν από την έλλειψη απάντησης. Απάντησης στο ερώτημα: «Γιατί ζω;». Και μ' αυτό δεν εννοούσα το γενικό νόημα που αναζητούν οι φιλόσοφοι και οι επιστήμονες από την απαρχή της ανθρώπινης συνείδησης. Θα μου αρκούσε και μια ατομική απάντηση, που να αφορά μόνο εμένα. Για ποιον λόγο εγώ, ο

Αλεξάντερ Τσόρμπαχ, τριάντα εννέα ετών, ένα κι ογδόντα πέντε ύψος, ενενήντα δύο κιλά, βρίσκομαι τελικά σ' αυτόν τον κόσμο;

Εξυπηρετούσε η ζωή μου κάποιον ανώτερο σκοπό; Ή ήταν η ύπαρξή μου απλώς ένα ανούσιο καπρίτσιο του σύμπαντος; Είχε νόημα που ως αστυνομικός είχα προσπαθήσει να σώσω τη ζωή άλλων ανθρώπων, ώσπου αναγκάστηκα να πυροβολήσω μια ανισόρροπη γυναίκα που είχε απαγάγει ένα μωρό από το νοσοκομείο και ήθελε να το πετάξει από μια γέφυρα στον αυτοκινητόδρομο;

Θα βρισκόταν κάπου κάποτε μια ανώτερη αρχή που θα με επαινούσε επειδή, αφότου άφησα την αστυνομία, αξιοποίησα τον χρόνο μου ως ερευνητής δημοσιογράφος και έσωσα ένα παιδί από την αρπάγη ενός κατά συρροή δολοφόνου που δεν έχει συλληφθεί ακόμη; Ή μήπως στο τέλος της ζωής μου θα με περιγελούσε εκείνο το ανώτερο ον που καθορίζει τους κανόνες της ύπαρξής μας, επειδή στην προσπάθειά μου να σώσω ξένους ανθρώπους είχα καταστρέψει την ίδια μου την οικογένεια και είχα σκοτώσει κατά λάθος έναν αθώο; Γιατί τουλάχιστον ένα πράγμα ήταν βέβαιο: Αν είχα νοιαστεί περισσότερο, η γυναίκα μου θα ζούσε ακόμη και ο γιος μου, ο Γιούλιαν, που στο μεταξύ συμπλήρωσε τα δεκατρία, δεν θα πεταγόταν κάθε βράδυ στον ύπνο του από τους εφιάλτες.

«Η κακοποίηση της κόρης σας συνέβη αυτό το Σαββατοκύριακο;» ρώτησα κρατώντας ακόμη τις πολารόνιτ στο χέρι μου.

«Ακριβώς», επιβεβαίωσε η Κριστίνε Χέπφνερ, η γειτόνισσα του αναστατωμένου πατέρα, για την οποία έτρεφα μεγάλο σεβασμό. Τα τελευταία χρόνια, κατά τα οποία με είχε υπερασπιστεί ως συνήγορος στο δικαστήριο, μπορεί να μην είχαμε γίνει φίλοι, αλλά μεταξύ μας είχε χτιστεί μια σχέση εμπιστοσύνης που ξεπερνούσε την απλή επαγγελματική σχέση. Όπως συμβαίνει όταν περνάει κανείς ώρες και ώρες με κάποιον άνθρωπο,

στις νομικές ικανότητες του οποίου έχει εμπιστευτεί τη μοίρα του.

«Θα μπορούσατε να μου κάνετε μια χάρη;» με είχε ρωτήσει πρόσφατα η Κριστίνε. «Πρόκειται για έναν καλό φίλο». Δεν είχα άλλη επιλογή, έπρεπε ν' ασχοληθώ με τα προβλήματα του γείτονά της· εκείνη είχε κάνει πολλά για μένα. Γι' αυτό είχα συμφωνήσει σε τούτη τη συνάντησή.

Καθόμασταν στην τραπεζαρία γύρω από ένα ρουστίκ τραπέζι, που έμοιαζε αντίκα και σίγουρα ήταν εξωφρενικά ακριβό· προηγουμένως μου είχαν επιτρέψει μια σύντομη συνομιλία κατ' ιδίαν με την Αντόνια στο δωμάτιό της.

Ενώ η Κριστίνε Χέπφνερ πρόσεχε πολύ να μην επιδεικνύει ούτε στον ελεύθερο χρόνο της την ευμάρεια που είχε κερδίσει από την εξαιρετική της ικανότητα στη δικηγορία, ο γείτονάς της ενδιαφερόταν λιγότερο για τη διακριτικότητα και φορούσε ένα ογκώδες ακριβό ρολόι και ένα πουκάμισο με εμφανές το λόγγο μιας ακριβής μάρκας.

«Από πότε είναι η πρώτην σύζυγός σας με τον νέο της σύντροφο;» ρώτησα τον Άλτχοφ.

«Είναι μαζί εδώ και έξι μήνες».

«Έχετε από κοινού την επιμέλεια της Αντόνια;»

«Εγώ έχω την επιμέλεια. Η Αντόνια πηγαίνει στην Άστριντ κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο».

Κατένευσα. «Έχει έρθει κι άλλες φορές με τέτοια τραύματα η κόρη σας;»

Ο Κλάους με κοίταξε αγριεμένος. «Δεν εξετάζω κάθε φορά το σώμα της για ύποπτα σημάδια, κύριε Τσόρμπαχ. Το έκανα μόνο επειδή μου επέστησε την προσοχή η καλύτερή της φίλη. Η Φένια κοιμήθηκε εδώ και είδε τα σημάδια. Όμως ναι, η Αντόνια φερόταν παράξενα κάθε φορά που γύριζε από το Σαββατοκύριακο στη μητέρα της. Τουλάχιστον από τότε που

εμφανίστηκε ο Νόρμαν. Και το προηγούμενο, η μητέρα της είχε ένα σεμινάριο, οπότε η Αντόνια έμεινε για πολύ μόνη της με τον καινούριο φίλο της μαμάς της».

«Καταλαβαίνω».

Άφησα τις πολารόιντ. Με την εικόνα να κοιτάει προς τα κάτω. Αρκετά είχα δει. «Ποιος έβγαλε τις φωτογραφίες;»

«Η Ζάρα, η αρραβωνιαστικιά μου. Έχει στενή σχέση με την Αντόνια. Βασικά τα πηγαίνει καλά και με την Άστριντ. Δεν είναι ότι έχουν γίνει ακριβώς φίλες από τότε που χωρίσαμε πριν από δύο χρόνια, αλλά συναντιούνταν πότε πότε. Τα πράγματα πήγαιναν αρκετά καλά για όλους μας. Μέχρι που εμφανίστηκε αυτός ο χούλιγκαν με τη μοτοσικλέτα».

«Ο Νόρμαν;» επανέλαβα το όνομα που μου είχε πει ο Άλτχοφ.

«Δουλεύει σε ένα κατάστημα με αξεσουάρ για μηχανές και οδηγεί μια απ' αυτές που έχουν οι ροκάδες». Ο Άλτχοφ δεν άφησε καμία αμφιβολία ότι θεωρούσε μια τέτοια προλεταριακή συναναστροφή απολύτως ακατάλληλη για την πρώην σύζυγό του.

«Θέλουμε να παρακολουθήσετε τον Νόρμαν. Όποιος κάνει κάτι τέτοιο, θα έχει σίγουρα κι άλλη βρομιά κρυμμένη».

Αντάλλαξα ένα βλέμμα με την Κριστίνε, η οποία μου έκανε σιωπηλά ένα σινιάλο να ακούσω αρχικά τον γείτονά της μέχρι το τέλος.

«Δεν θέλω να καταδικαστεί απλώς με αναστολή για πρόκληση σωματικής βλάβης», εξήγησε οργισμένα ο Κλάους. «Θέλω να ανακαλύψετε κάτι που θα τον στείλει στη φυλακή».

«Κατάλαβα», είπα ξανά. Κοίταξα έξω από τα μεγάλα παράθυρα. Η θέα ήταν ανεμπόδιστη χάρη στο πάρκο που απλωνόταν απέναντι από το σπίτι. Παραδόξως ο ήλιος έλαμπε και τα σύννεφα τον έκρυβαν μόνο σποραδικά. Παλιότερα μια ματιά σ' αυτόν τον γαλάζιο ουρανό θα με έκανε να ξεχάσω για μια

στιγμή τις έγνοιες μου. Σήμερα όμως το σώμα μου ζητούσε από τη φύση να είναι μουντή, για να βρίσκεται σε αρμονία με τη σκοτεινή ψυχή μου.

Ο πατέρας της Αντόνια γύρισε ξανά τις πολαρόντ και τις άπλωσε μπροστά μου σαν κάρτες μνήμης. «Έχετε δει ποτέ κάτι τόσο διεστραμμένο;»

Κοίταξα την Κριστίνε. Η συνήγορός μου ήξερε φυσικά τι ήθελα να πω. Ο εξής μονόλογος σχηματίστηκε ως απάντηση στο μυαλό μου: *«Αν έχω δει κάτι τόσο άσχημο; Λοιπόν, αφήστε με να σκεφτώ, κύριε Άλτχοφ. Υπήρχε μια υπόθεση, πάνε πάνω από δύο χρόνια. Τότε δούλευα ακόμη στο αστυνομικό ρεπορτάζ μιας μεγάλης εφημερίδας. Μια μέρα ήρθε και με βρήκε μια φυσιοθεραπεύτρια η οποία ισχυριζόταν ότι είχε ασθενή τον πλέον καταζητούμενο κατά συρροή δολοφόνο της Γερμανίας. Ίσως να έχετε ακούσει για τον επονομαζόμενο “Συλλέκτη ματιών”, ο οποίος απήγε παιδιά και έδινε στους γονείς σαράντα πέντε ώρες και επτά λεπτά για να τα βρουν, αλλιώς θα τα σκότωνε και θα τους έβγαζε το δεξί μάτι. Η μάρτυρας λεγόταν Αλίνα Γκρεγκόριεφ και στην αρχή κανείς δεν την πίστεψε, επειδή είναι τυφλή. Όμως τα στοιχεία που μας έδωσε μας οδήγησαν πράγματι στα ίχνη του δολοφόνου, που τότε είχε στα χέρια του τον εντεκάχρονο Τομπίας Τράουνσταϊν. Απελευθερώσαμε το αγόρι προτού ο “Συλλέκτης ματιών” προλάβει να τον πνίξει βασανιστικά σε ένα φρεάτιο ανελκυστήρα στο Κέπενικ. Δυστυχώς ο ψυχοπαθής σκότωσε στο μεταξύ την πρώην γυναίκα μου, απήγαγε τον γιο μου τον Γιούλιαν και έστειλε σ’ εμένα τελεσίγραφο: να βρω έγκαιρα τον γιο μου προτού τον σκοτώσει».*

Φυσικά δεν είπα τίποτε απ’ αυτά. Ένας λόγος ήταν ότι η Κριστίνε Χέπφνερ γνώριζε πολύ καλά την ιστορία. Με είχε εκπροσωπήσει σε όλες τις δίκες στις οποίες είχα εμπλακεί επειδή κληγούσα τον «Συλλέκτη ματιών».

Έδωσα λοιπόν μια πολύ σύντομη απάντηση: «Ακούστε με, κύριε Άλτχοφ: Όσο κυνηγούσα έναν κατά συρροή δολοφόνο είδα παιδιά πνιγμένα που τους είχαν βγάλει το ένα τους μάτι. Έχω δει ανθρώπους σε σκοτεινά μπουντρούμια, τυλιγμένους σε πλαστική μεμβράνη, να τους κρατάνε στη ζωή με αναπνευστήρες για να μην πεθάνουν από τις ανοιχτές, κακοφορμισμένες πληγές τους ενώ σάπιζαν ζωντανοί. Κράτησα στην αγκαλιά μου τη δολοφονημένη πρώην γυναίκα μου και απήγαγα έναν αθώο από το χειρουργείο, καταδικάζοντάς τον σε θάνατο, επειδή ήθελα να με οδηγήσει στον γιο μου. Επομένως η απάντησή μου είναι: Ναι, δυστυχώς έχω αναγκαστεί να δω πολλές φορές κάτι τόσο κακό. Τόσο πολλές, που πια έχω λυγίσει».

Κοίταξα τον Άλτχοφ στα ορθάνοιχτα, σοκαρισμένα του μάτια. Φαινόταν ότι η λογική του προσπαθούσε να αποφασίσει αν είχε μπροστά του έναν τραυματισμένο τρελό ή έναν πεπειραμένο ειδικό. Αν είχε ρωτήσει τη γειτόνισσά του, θα του είχε επιβεβαιώσει και τις δύο εκδοχές.

«Οπότε... εε... μπορείτε να μας βοηθήσετε;» ρώτησε έπειτα από ένα λεπτό κατά το οποίο κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον χωρίς να μιλάμε.

Σκεφτόμουν πώς θα του έλεγα την αλήθεια με όσο το δυνατόν πιο ήπιο τρόπο ώστε να μην καταρρεύσει κάτω από το βάρος της.

Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε εύκολος τρόπος, γι' αυτό ρώτησα ανοιχτά: «Η κόρη σας είναι αριστερόχειρας;».

«Ναι», επιβεβαίωσε σασιτισμένος ο πατέρας.

«Τότε όχι, δεν θα αναλάβω την υπόθεση».

Η αλήθεια είναι ότι τα χρήματα τα χρειαζόμουν. Και θα τα κέρδιζα πολύ γρήγορα. Με την αμοιβή που θα έπαιρνα, θα επισκεύαζα το πλωτό μου σπίτι ώστε να μπορεί να πλεύσει ξανά. Βρισκόταν σε έναν ορμίσκο που δεν φαινόταν από το νερό, έφτανες ως εκεί από ένα στενό μονοπάτι που διέσχιζε το δάσος Γκρούνεβαλντ, και τα τελευταία χρόνια αποτελούσε τη μόνιμη κατοικία μου. Όμως τρεις μήνες νωρίτερα, ένας δασοφύλακας είχε ανακαλύψει το παράνομο αγκυροβόλιο, το κατήγγειλε και έτσι με ανάγκαζε να πουλήσω αυτό που κάποτε ήταν το πιο αγαπημένο μου μέρος στη Γη.

«Είστε με τα καλά σας;» ρώτησε ο Άλτχοφ σαν χαμένος. «Τι διάολο σημασία έχει με ποιο χέρι παίζει τένις η κόρη μου ή με ποιο χέρι πιάνει το μολύβι;»

«Να σας πω...» είπα γυρνώντας τις πολάρνιτ ώστε να τις βλέπουν καλά ο πατέρας και η δικηγόρος μου, «όλα τα τραύματα βρίσκονται στο δεξί μισό του σώματος».

«Και;»

«Τα κοψίματα», είπα δείχνοντας την αντίστοιχη εικόνα, «δεν είναι βαθιά, αντίθετα είναι πολύ ομοιόμορφα. Επίσης δεν υπάρχει κανένα κόψιμο στην εσωτερική πλευρά του σώματος».

«Αλλά;» ρώτησε η Κριστίνε Χέπφνερ υπερβολικά ήρεμα. Ως ποινικόλογος είχε φυσικά καταλάβει πού το πήγαινα.

«Βρίσκονται εκεί που πονάνε σχετικά λιγότερο».

«Πού θέλετε να καταλήξετε;» ρώτησε ο πατέρας.

«Ότι ο Νόρμαν», είπα κοιτάζοντάς τον στα μάτια, «κατά πάσα πιθανότητα δεν έχει καμία σχέση με τα τραύματα της κόρης σας».

«Πώς διάολο βγάλατε αυτό το συμπέρασμα;»

Έγειρα το κεφάλι μου και τέντωσα τους σπονδύλους του αυχένα μου, ακούστηκε το χαρακτηριστικό *κρακ*, αλλά δεν ένιωσα να χαλαρώνω. «Τώρα βέβαια έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε που παρακολούθησα το σεμινάριο ιατροδικαστικής, αλλά επιμήκεις, παράλληλες τομές σε εύκολα προσβάσιμα σημεία... Κοίταξα επίσης και τους καρπούς της κόρης σας, δεν υπήρχαν σημάδια πως ήταν δεμένη, ούτε ενδείξεις ότι είχε προσπαθήσει να αμυνθεί. Κατά τη γνώμη μου, πρόκειται για χαρακτηριστική περίπτωση αυτοτραυματισμού».

Ο Άλτχοφ τρελάθηκε. «Υπαινίσσεστε ότι η Αντόνια πιάνει μόνη της...»

«Δεν υπαινίσσομαι απλώς».

«Μα...» Χτυπιόταν σαν ψάρι που προσπαθεί να αναπνεύσει έξω από το νερό. «Γιατί να κάνει κάτι τέτοιο;»

Ανασήκωσα τους ώμους μου. Οι νέοι που αυτοτραυματίζονται υποφέρουν από την πιο έντονη ψυχική πίεση. Μπορεί ο αυτοτραυματισμός να είναι μια προσπάθεια ανακούφισης της εσωτερικής έντασης ή αυτοτιμωρία. Είχε πέσει η Αντόνια θύμα εκφοβισμού στο σχολείο ή μήπως ο χωρισμός των γονιών της της είχε δημιουργήσει τραύμα; Δεν τη γνώριζα αρκετά ώστε να βγάλω διάγνωση, ούτε ήμουν εξειδικευμένος για να μπορώ να εξερευνήσω τα βάθη της εφηβικής ψυχής της. Γι' αυτό απάντησα: «Δεν ξέρω τι την παρακίνησε, αλλά ακριβώς αυτό είναι που πρέπει να ερευνήσετε. Η Αντόνια δεν χρειάζεται ούτε δικηγόρο ούτε ιδιωτικό ερευνητή. Χρειάζεται θεραπεία».

Πετάχτηκε από την καρέκλα του. «Χαμένε, άσχετε, πώς τολμάτε; Να έρχεστε έτσι στο σπίτι μας και να διαδίδετε τέτοιες φρικαλεότητες για την...»

Δεν συνέχισε, όχι όμως επειδή η Κριστίνε τον έπιασε απαλά από το χέρι, αλλά επειδή άκουσε, όπως όλοι μας, τη φωνή: «Μπαμπά, σε παρακαλώ».

Γυρίσαμε όλοι ταυτόχρονα προς την πόρτα, όπου στεκόταν η Αντόνια. Είχε εμφανιστεί εκεί ξαφνικά, σαν εικόνα από προτζέκτορα που είχε ενεργοποιηθεί χωρίς προειδοποίηση. Δεν είχα ιδέα πόση ώρα μάς άκουγε, αλλά σίγουρα είχε ακούσει αρκετά. Έκλαιγε, όμως η φωνή της ακούστηκε πολύ καθαρά.

«Έχει δίκιο».

Αναπηδήσαμε όλοι μας συγχρόνως όταν στράφηκε κι έφυγε κοπανώντας πίσω της την πόρτα. Μετά την ακούσαμε που έτρεχε στον διάδρομο, μάλλον πηγαίνοντας πίσω στο δωμάτιό της.

«Γιατί χρειαζόταν να έρθω κι εγώ; Σίγουρα το είχατε καταλάβει από μόνη σας».

Η Κριστίνε Χέπφνερ με είχε συνοδεύσει κάτω ως την έξοδο της πολυκατοικίας. Στεκόμασταν στο δρομάκι το οποίο είχε καθαριστεί πρόσφατα με φυσητήρα κήπου ακριβώς όπως ταίριαζε σε ένα φρεσκοανακαινισμένο αρχοντικό κτίριο σ' εκείνη την περιοχή.

«Ναι, βέβαια, ήξερα ότι δεν θα αναλαμβάνετε αυτή την υπόθεση. Αν μη τι άλλο, επειδή δεν προλαβαίνετε. Αλλά τον αυτοτραυματισμό;» Έκανε μια χειρονομία για να μου δείξει ότι το σκέφτεται. Ήταν σαν μίμηση αεροπλάνου που ταλαντευόταν. «Τον είχα φανταστεί, ναι. Όμως δεν σας κάλεσα εξαιτίας του γείτονά μου».

«Αλλά;»

«Λόγω της Αντόνια. Έχω περάσει πολύ χρόνο μαζί σας, κύριε Τσόρμπαχ. Σας έχω παρατηρήσει, για την ακρίβεια, σας έχω μελετήσει. Και ξέρω τι επίδραση έχετε στους μάρτυρες, στους δικαστές και στον εισαγγελέα. Έχω καταλάβει γιατί ήσασταν τέτοιος εξαιρετικός αστυνομικός και δημοσιογράφος».

«Οι εργοδότες μου διαφωνούν», αποκρίθηκα. Υπολόγιζα να ακουστεί αστείο, όμως τελικά ακούστηκε δυσάρεστα, σαν αυτολύπηση.

Η δικηγόρος άφησε το χέρι μου, αλλά το σταθερό της βλέμμα συνέχιζε να με κρατά ακινητοποιημένο. «Είστε ειλικρινής. Αυθεντικός. Δεν αποφεύγετε να μιλήσετε για τα δύσκολα θέματα και δημιουργείτε γύρω σας μια αύρα που κάνει τους ανθρώπους να θέλουν να σας εκμυστηρευτούν πράγματα. Είχα την ελπίδα ότι θα γινόταν το ίδιο και με την Αντόνια».

Το σχέδιό της είχε πάει μάλλον καλά. Πριν από τη συνομιλία με τον πατέρα της, είχα μιλήσει λίγο με την Αντόνια, αν και είχα περιοριστεί συνειδητά σε απλή κουβεντούλα. Δεν είχα πει λέξη για κακοποίηση και τραύματα, ούτε για τον πατέρα της ή τον Νόρμαν. Αντιθέτως είχα ζητήσει τη συμβουλή της σχετικά με το αν έπρεπε να στείλω στον γιο μου αίτημα στο Instagram ή αν αυτό θα ήταν εξευτελιστικό για μένα.

Το βλέμμα της Κριστίνε μαλάκωσε. Στα μάτια της υπήρχε κάτι που έβλεπα όλο και πιο συχνά τις τελευταίες εβδομάδες και που δεν ταίριαζε στην απόμακρη επαγγελματική εικόνα που παρουσίαζε δημοσίως: μελαγχολία.

«Σε τρεις μέρες», είπε χαμηλόφωνα. Ένα φύλλο καστανιάς πέρασε χορεύοντας από μπροστά μας. Έπεσε στο έδαφος απαλά σαν σαπουνόφουσκα.

«Σε τρεις μέρες», επιβεβαίωσα.

Χτύπησε το κινητό μου και πιάστηκα απ' αυτή την αφορμή για να την αποχαιρετήσω και να επιστρέψω στο πλωτό μου σπίτι – όσο ακόμη μου ανήκε.

Τρεις μέρες.

Τότε θα ξεκινούσε η ποινή φυλάκισης διάρκειας δύομισι χρόνων. Για τον Φρανκ Λάμαν. Έναν νέο άνθρωπο, του οποίου ήμουν ο μέντορας για το διάστημα που είχε δουλέψει εθελοντικά για μένα στην εφημερίδα. Και που μετά τον βασάνισα μέχρι θανάτου.

«Παρακαλώ;»

Απάντησα την κλήση από τον άγνωστο αριθμό ενώ ψάρευα το κλειδί για το παλιό μου Volvo από την εσωτερική τσέπη του μπουφάν μου.

Γυναίκα με καλούσε. «Ο κύριος Τσόρμπαχ;»

«Ναι;»

«Ο δημοσιογράφος;»

«Κάποτε, ναι. Τι θέλετε;»

«Με λένε Εμίλια Γιάγκοβ;»

Την έκανα λίγο πάνω από σαράντα. Αν και, με τον πόνο που έκρυβε η φωνή της, ήταν δύσκολο να εκτιμήσω. Ο πόνος έμοιαζε να έχει χαράξει βαθιές αυλακίες στις φωνητικές της χορδές, πράγμα που ενίσχυσε την υποψία μου για το με ποιαν είχα να κάνω.

«*Η* Εμίλια Γιάγκοβ;» ρώτησα μπαίνοντας στο Volvo μου. Η υπόθεση της δεκαπεντάχρονης Φελίνε, η οποία πριν από λίγες εβδομάδες είχε φύγει κανονικά από το σπίτι της για το σχολείο αλλά δεν είχε φτάσει ποτέ και έκτοτε είχε εξαφανιστεί χωρίς ίχνη, είχε φυσικά ξυπνήσει την περιέργειά μου. Η τύχη της Φελίνε –την οποία ήταν απίθανο να μη μάθει κανείς, αφού είχε δημιουργήσει τέτοια ταραχή στα μέσα ενημέρωσης– μου είχε θυμίσει παλιές μου υποθέσεις με τις οποίες δεν ήθελα να έρθω αντιμέτωπος ποτέ πια.

Γι' αυτό ο αυχένας μου συσπάστηκε οδυνηρά όταν η Εμίλια Γιάγκοβ μου επιβεβαίωσε την ταυτότητά της και είπε: «Είμαι σε απόγνωση, κύριε Τσόρμπαχ. Χρειάζομαι επειγόντως τη βοήθειά σας».